

www.jollibread.com

© 2001, Gemma Pasqual i Escrivà

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-32-4

Depòsit legal: M-39.645-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Segona edició: octubre de 2017

Més de 5 edicions publicades en Edicions Voramar

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Rosa Marín, Julia Ortega

i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

**ET RECORDE,
AMANDA**
GEMMA PASQUAL I ESCRIVÀ

jollibre

A Guillem

*La sang del poble
és la sang més amarga,
la que més costa,
i fàcilment es vessa
damunt l'asfalt impune.*

Fragment de l'«Oratori per la mort de Víctor Jara»,
de VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

A flor de núvols, amunt, ben amunt; al fons, un sol radiant que anunciava un nou dia, i potser una nova vida per a l'Amanda. Arrepapada al seient, va aclucar els ulls. Se sentia descansada, s'havia tret un pes de sobre. En poc de temps havia crescut, ja no podia deslligar-se'n. Ningú no podria fer-li oblidar tot el que sabia. El passat no es podia esborrar, com un garbuix mal traçat a llapis, malgrat els esforços de tanta gent per crear un ambient d'amnèsia col·lectiva.

Va dibuixar un breu somriure en recordar la seua vida només uns quants mesos enrere. Es veia a ella mateixa i no es reconeixia: una adolescent feliç, totalment despreocupada, ignorant de tot. El seu món el constituïen l'institut, els pares, les amigues, els amics, els exàmens, la roba i, és clar, el Marc, el seu nou gran amor fins aleshores.

Vivia en una bombolla enorme, que ella mateixa havia construït ajudada pels pares, sobretot per la mare. No buscava culpables entre la seua gent, ni responsabilitats. Bé prou sabia qui era el culpable. Tenia nom i cognoms, una persona cruel, poderosa, sense escrúpols, capaç d'assassinar i de torturar milers de persones, sense cap remordiment, afirmant-se

en cada víctima, en cada vida destrossada. Immune, emparat per uns quants poderosos de la seua mena i per unes lleis que ell mateix s'havia fet a mida.

L'Amanda ja no duia la bena als ulls, li l'havien arrencada per força, sense contemplacions. La crua realitat s'havia presentat al seu davant, i ella se l'havia haguda d'empassar de pressa, sense tenir temps per a assimilar-la, sense capedulcorant. Encara tenia el regust amarg, i el mal d'estómac, que li havia deixat tanta crueltat.

12

El somriure ja se li havia esborrat, però el va tornar a dibuixar en recordar tota la bona gent que havia conegut i la seua trobada amb l'àvia. No podia deixar que també li destrossaren la vida, l'odi no podria véncer-la, les seues urpes no arribarien tan lluny.

De sobte, algú la va treure dels seus pensaments, era una hostessa. Portava mitja rialla pintada als llavis i una safata plena d'aliments passats per una màquina reductora. L'Amanda va intentar tornar-li el somriure, però el fàstic que li produïa la visió d'aquell àpat li ho va impossibilitar. La dona, atenta, va provar de dipositar la safata sobre la tauleta; l'Amanda, horroritzada, ho va impedir. Tenia gana, però no tanta.

Va tornar a cloure els ulls. Li va venir a la memòria el menjar de l'institut, tal vegada era per la safata; valia més pensar en una altra cosa per a enganyar la fam. Potser era un bon moment per a reflexionar sobre tot allò que li havia passat feia a penes uns quants mesos.

Capítol I

Aquell matí d'octubre, l'havien pres al mes d'agost. Feia un dia fantàstic, semblava un dia d'estiu, el sol escalfava i il·luminava d'una manera especial.

13

A més a més eren vacances, les festes de Gandia, la fira. Normalment, aquest hauria estat prou motiu perquè l'Amanda estiguera contenta. Però ella tenia una altra raó, un secret que la feia estar joiosa i radiant.

El secret no hauria estat un secret com cal si no corria a contar-lo a la seua millor amiga, l'Aitana, que li feia de consellera, de confident i de germana que no tenia.

Quan va arribar a sa casa, l'Aitana ja estava a punt de marxar.

—On vas? —va preguntar l'Amanda, contrariada.

—A buscar el meu germà, el Guillemet. Els pares són a la feina i la meua germana Sònia, a València, a la facultat. De manera que, per a ells, sóc l'única persona que no té res a fer i m'ha tocat la grossa: fer-me càrrec del patufet. Tinc molta pressa, ara a les dotze passarà el *Tio de la Porra*, haig d'anar a trobar-lo i ja faig tard —li explicava empitada l'Aitana, mentre establia una lluita entre

la pinta i els seus cabells arrissats i rebels com ella; van quedar empatats i ho va deixar córrer.

—Ostres!, el *Tio de la Porra*, ja me n'havia oblidat. Te'n recordes, quan érem menudes, amb quina il·lusió l'esperàvem? Ell i la Banda de l'Empastre, amb els seus barrets de copa alta i les seues vares, tancaven les escoles i declaraven festa oficial —va exclamar l'Amanda, emocionada—. T'hi acompanye!

14 —Doncs, si t'il·lusiona tant, vine-hi; a mi no em fa tanta gràcia fer de cangur tot el dia. Pots deixar la guitarra ací, hi hem de tornar.

L'Amanda se la va quedar mirant atònita, ella sempre anava acompanyada de la seua guitarra, era com qui porta una bossa de mà, un poc més gran, enorme.

—Si no vols, no cal. Però no veig per què has d'anar sempre amb aquest estoig negre, sembla un taüt —va observar l'amiga sense ànim d'ofendre-la.

—Què t'has fet al cap? —va preguntar l'Amanda amb molt mala idea en veure la pelussera que duia l'amiga.

—No t'agrada? És la nova moda, anar despentinada amb els cabells embullats, hi ha qui paga un dineral perquè li'ls facen així a la perruqueria, però els meus són naturals —va replicar l'Aitana, que en realitat odiava els seus cabells.

—Te'ls hauries de fer tallar, aniries més còmoda i et pararien molt millor.

Les dues amigues van eixir al carrer. Caminaven de pressa, a bon ritme; ara, sense parar de xerrar.

—Però tu no has vingut fins ací per parlar dels meus cabells. Et passa alguna cosa, no em puc creure que t'has posat tan bleda només per un record d'infantesa.

—Tens raó. És un secret i no te'l puc contar.

—I ara! Si fóra un secret, no hauries vingut corrents a casa meua per explicar-me'l.

—Qui ho diu, que he vingut corrents a explicar-te'l? Així és com agraeixes la meua visita i la meua companyia!

—Ho dic jo! I no em vingues amb poesia; si no, per què t'has presentat a casa meua a les dotze de la *matinada* un dia de festa, de visita, com dius tu, amb aquesta cara de Pasqües?

—Doncs ara ja no em ve de gust explicar-te'l. Ja saps que no m'agrada que em pressionen —va remugar l'Amanda quedant-se palplantada.

—Vinga, no sigues així, si ho estàs desitjant; ara bé, si no vols o no pots, ho respecte, ja saps que a mi no m'interessen les xafarderries. I no t'atures que fem tard!

—D'acord, t'ho explicaré; si no, rebentaré. El Marc m'ha demanat d'eixir —es va confessar l'Amanda i va quedar més tranquil·la i relaxada, ja no podia contenir-se més.

—Quin Marc? Aquest xicot tan ben plantat que té dinou anys, va a la Facultat de Dret i a més a més té cotxe i pela? Si és aquest, no sé el que li has vist —l'Aitana va fer la desmenjada, com si no sabera de bon tros de qui es tractava; feia molt de temps que l'amiga li'n parlava.

—Tens raó, aquest tan guapo.

—Sí, tan guapo i tan... fatxa! I tu, què li has contestat?

—Tu diràs! Que no podia donar-li una resposta si primer no t’ho consultava, no fot! És clar que li he dit que sí, fa mesos que ho esperava amb candeletes. I no és fatxa, no sé d’on ho has tret, això; tu i la teua mania de posar un capell a la gent.

—De manera que «amb candeletes». No sabia que fores tan ardent —es va burlar l’Aitana.

—Tu ja m’entens —va dir l’Amanda, roja com una tomaca.

16

La música dels tambors els va tallar la conversa.

—El Tio de la Porra menja pa i salmorra... —va començar a cantar l’Amanda.

—Sí que t’ha trastocat, el Marc. Fes el favor de callar que em fas agafar vergonya, i corre que no arribem!

El Guillemet ja era a la porta de l’escola, amb la motxilla penjada a coll, esperant la germana. Es va posar molt content de veure l’Amanda.

—Anem darrere la música! Vinga! —va exclamar el xiquet tot picant de mans i saltant.

—Ah, no! Ni pensar-hi! —s’hi va negar rotundament l’Aitana, que tenia un gran sentit del ridícul.

—Va, vinga! No sigues així, anem! —hi va insistir l’Amanda.

—No puc, encara haig de fer el dinar, tinc moltes obligacions, no com altres, que pensant en el seu xicot ja tenen tota la feina feta —va contestar l’Aitana.

—Doncs, si és per això, no et preocupes, tu també t’ofegues en un got d’aigua. Veniu a casa meua a dinar, avui el pare fa espaguetis —va resoldre l’Amanda el problema.

—Visca! Visca! Espaguetis! —cridava content el Guillemet, a qui no feia cap gràcia haver-se de menjar els guisofis de la germana.

—He dit que no! —es va refermar l'Aitana.

—Què vols, enverinar-me el nuvi? —va replicar l'Amanda.

—Quin nuvi? —va preguntar l'Aitana, estranyada.

—Quin ha de ser! El Guillemet! No puc permetre que li dones un dels teus experiments per dinar —va dir l'Amanda mentre mirava el xicot, que feia cara de fàstic.

—Sí, tens raó, el Guillemet et va que ni pintat, és el xicot que s'ajusta més a la teua edat mental, només un marrec de cinc anys podria aguantar-te —i va esclatar a riure l'Aitana.

L'Amanda estava massa contenta perquè les paraules de l'amiga la pogueren afectar. De manera que no en va fer cas i va marxar en companyia del Guillemet darrere la música. L'Aitana no va tenir altre remei que seguir-los i a l'últim va accedir a menjar espaguetis per dinar.

L'Amanda estava en un llit de roses, encantada de la vida i per això volia compartir la seua alegria amb l'amiga. El Marc l'havia convidada a anar a la fira, seria la primera eixida plegats. Tot era perfecte, tenia una cita amb el xicot més ben plantat de tot Gandia; a més a més, ell perdia el cap per ella, res no podria espatllar la seua felicitat.

Els llums, els colors, la música, les sirenes, l'aroma de poma de caramel, d'ametlles garapinyades, de barba

de sucre... Tot un plegat d'estímuls que omplien els sentits i que, a l'Amanda, la feien volar.

Aquella vesprada era ben especial. I hauria pogut ser perfecta si, quan el Marc la va convidar a la fira, no s'hi haguera apuntat tota la colla.

—Ets incorregible, mira que portar-te la guitarra ací, a la fira! —la va renyar l'Aitana, que havia de carregar-la cada vegada que l'Amanda volia pujar en alguna atracció amb el Marc.

18 —No rondines!, que jo en tinc més motius però estic de bon humor. Vaja quines amigues que tinc! El Marc em demana d'eixir per primera vegada, i se'n veniu totes d'espelma —se'n va anar d'una carta l'Amanda, a qui no agradaven gens els comentaris sobre la seua guitarra i la seua mania de dur-la sempre a sobre.

—A mi no m'ho digues, ha estat la Mercè.

—És clar! Li ha faltat temps per a apuntar-se ella i el Sergi; no sé com pot ser tan envejosa.

—I la cara que ha fet quan li he dit que jo també hi venia?

—Sí, sobretot quan t'ha preguntat que amb qui vindries i li has contestat, tota descarada, que amb ella i amb el Sergi, és clar! Mira que ets barruda!

Les dues amigues van riure per les butxaques.

—I així, a poc a poc i com qui no vol, s'hi ha anat apuntant tota la colla. Ho sent, no em pensava que et molestaria —es va disculpar l'Aitana fent un somriure burleta.

—Ets una mentidera. I tant que sabies que m'enfadaria, però no te'n podies estar, de xerrar el que fèiem el

Marc i jo. Tant se val!, com més serem més riurem. De tota manera m'afalaga que totes em vegeu amb el xicot més guapo de tot Gandia, és un esdeveniment que cal veure per a creure'l —va presumir l'Amanda, contenta.

—Va, que no n'hi ha per a tant! On són tots? Parlant parlant, els hem perdut —va exclamar l'Aitana, esvalotada.

—No els hem perdut; són allà, a la caseta de tir —la va tranquil·litzar l'Amanda.

Les dues amigues es van apropar a la colla. Els xics provaven de treure un ós de peluix enorme; però, per més que ho intentaven, no encertaven cap diana.

—Enretireu-vos, deixeu passar l'experta, jo us ensenyaré a disparar —va fatxendejar l'Amanda, mentre donava la guitarra a l'Aitana.

—Tu estàs de broma! A una dona no li deixes un rifle ni per pensaments! —s'hi va negar el Sergi.

—El que deus estar de broma ets tu, amb aquest comentari tan masculista —va protestar l'Amanda, que abans d'acabar la frase ja li havia pres el rifle i s'havia fet un lloc al taulell.

Va tancar un ull i en un tres i no res va encertar totes les dianes, sense fallar-ne cap.

—Ostres! Hauré d'anar amb compte —es va sorprendre el Marc—: no sabia que eixia amb *Juanita calamidad*. Qui t'ha ensenyat a disparar d'aquesta manera?

—Molt graciós... El meu besavi Lluís. Però no et penses, estic desentrenada; quan tenia nou anys, amb el rifle era la reina de la fira —va dir orgullosa l'Amanda.

—És clar! No et podia ensenyar papiroflèxia, havia d'ensenyar-te a disparar. Un rifle és el més apropiat per a una xiqueta de nou anys. Pau, germana! —va remugar l'Aitana, mentre feia el símbol de la pau amb la mà.

—No rondines, Aitana! Ja em presentaràs el teu besavi, Amanda, i que em faça classes de tir a mi també —va demanar la Mercè.

20 —Que ets burra! —va saltar l'Aitana donant-li una colzada—. El besavi de l'Amanda ja fa anys que va estirar la pota; què et penses, que és de la família dels immortals?

—Tu sí, que ets de la Família Monster! —li va replicar l'Amanda.

—Ho sent, no en sabia res —es va disculpar la Mercè.

—No patisques —va dir l'Amanda mentre agafava el peluix.

—Que bonic que és, m'encanta aquest nino! —va exclamar l'Aitana.

—Doncs per a tu, com que no has vingut en parella, ja tens qui t'acompanye —va resoldre l'Amanda.

—Molt graciosa! —es va enfadar l'Aitana que, sense amollar el peluix ni la guitarra, anava tota carregada.

Tots van riure alhora. S'ho havien passat d'allò més bé. Els llums de la fira s'anaven apagant a poc a poc i la música emmudia per segons. Era l'hora de plegar, els amics i les amigues es van acomiadar.

El Marc es va oferir a acompanyar l'Amanda a casa amb cotxe. L'Aitana hi va accedir de seguida, li feien mal els peus de tant de donar voltes a la fira. Decididament

semblava que no volia separar-se'n, però l'amiga la va assassinar amb la mirada; de seguida va comprendre que volien estar sols, de manera que li va tornar la guitarra i es va batre en retirada.

L'Amanda va preferir passejar fent marrada per l'avinguda, tots dos sols, ella i el Marc. Anaven agafant-se les mans, sense dir res. Ell portava la guitarra.

—M'agrades molt —va rompre el silenci el Marc.

—Tu a mi també —va confessar avergonyida i amb el cap cot ella.

—Amanda..., quin nom tan bonic, no és gaire comú per la comarca —va intentar afalagar-li l'orella el Marc.

—La veritat és que no, me'l van posar perquè així es deia ma tia, que era xilena.

—Quina canya! Tu també ho ets?

—No, jo no, la mare. Va néixer allà i hi va viure fins a catorze anys, que se'n va venir ací.

—I has estat mai a Xile?

—No, la veritat és que no he anat mai enlloc. Allà només queda l'àvia, no la conec. La tia Amanda i l'avi ja han mort, tampoc no els vaig arribar a conèixer, i la mare no ha tornat mai més a Xile.

—És ben estrany. I per què se'n va venir ta mare?

—No ho sé. Deu ser el secret més ben guardat de la família, ho té ben amagat, però un dia o un altre respirarà per la ferida. No hi ha secret que dure sempre. La mare no vol ni sentir-ne parlar. Però jo he tret les meues conclusions i crec que, quan va morir ma tia, al meu avi li va agafar una forta depressió i mai no la va poder superar,

la pena el va portar a la seua pròpia mort, i perquè ma mare no patira en aquell ambient tan desolador, el meu besavi Lluís la va portar a Gandia i la va criar.

—I de què va morir ta tia?

—Tampoc no ho sé. Ma mare no en parla mai, tal com t'he dit, però crec que d'algun accident. Qui sí que em parlava de ma tia quan jo era menuda era el meu besavi. M'explicava que era molt intel·ligent i ben guapa, sembla que era la nina dels seus ulls.

22

—És una història força interessant. Però el que no entenc és per què la teua àvia i la teua mare no s'han vist des d'aleshores —continuava indagant el Marc.

—Val més que canviem el disc, no m'agrada parlar d'aquest assumpte. Parlem de tu. Com et va a la facultat? —va girar la conversa l'Amanda, que se sentia molt incòmoda tractant d'aquesta qüestió en la seua primera cita.

—Encara no ho sé, avui hem tingut la primera classe i no hi tornaré fins dilluns. Suppose que bé, no tinc altre remei que anar cada dia a València, acabar la carrera de Dret i ser soci del bufet del pare. Així ho mana la llei dels Moliner, llei escrita amb sang pels meus avantpassats —va doctorejar el Marc solemnement.

—No et poses tan seriós, i no avances esdeveniments. Avui has rebut la primera classe del primer any de carrera. Encara ha de ploure molt.

—No, que no ploja! Tots els dies amunt i avall amb el cotxe, només em caldria haver de suportar les inclemències del temps.

—I per què no busques un pis?

—Tot arribarà. Passa que la mare no es refia de mi, però jo sóc molt persuasiu i la convenceré —va dir el Marc fent cara de bon minyó—. Quan tu vages a la facultat, ja tindrem pis.

—No córregues tant... —el va frenar l'Amanda tornant-se de tots colors.

—Si no córrec, ja m'he aturat. Som a casa teua.

—Ni me n'havia adonat —va dir l'Amanda, que de tan emocionada com estava no havia vist que ja eren al seu portal.

—D'això... quina carrera vols fer? No m'ho digues: Medicina. I, en acabat, agafaràs la guitarra, t'apuntaràs a una ONG i salvaràs el món de les malalties tropicals —va intentar fer broma el Marc.

—Ni de bon tros —va dir l'Amanda tot rient—. Vull matricular-me a l'Escola de Teatre.

—És una broma!

—I ara!, no és cap broma —va respondre l'Amanda una mica molesta.

—De manera que vols ser artista. I no preferiries una professió més seriosa? —va fer una pregunta desencertada el Marc, que anava per molt mal camí.

—Ser actriu és una cosa molt seriosa —va replicar l'Amanda, enfadada.

El Marc va emmudir, s'havia adonat que, si continuava parlant, l'espifiaria.

—Bo, a reveure —es va acomiadar l'Amanda, nerviosa. No li havia agradat el final de la seua primera cita.

—Què et sembla demà a les sis? —li va proposar el Marc.

Ella va restar un moment callada rumiant. Els últims comentaris del Marc havien estat molt desafortunats. Però s'ho va repensar.

—Doncs fins demà a les sis —va respondre feliç.

I abans que se'n poguera adonar, el Marc ja la tenia entre els seus braços i li feia un bes molt dolç als llavis. A l'Amanda li van tremolar les cames. Encara com ell la tenia agafada ben fort; si no, hauria caigut a terra, li rodava el cap.

—Fins demà, Amanda.

—Marc! T'oblides d'una cosa.

—Si ja t'he besat!

—La meua guitarra, o potser te la vols endur a casa teua?

—No, no sabia què fer-ne, sóc un negat per a la música.

—Gràcies, m'ho he passat molt bé. Fins demà.

—Fins ara. I si no vols, no cal que portes la guitarra.

—Sempre ve amb mi —va respondre ella, incòmoda.

—Doncs si és així, serem tres; espere que no pague al cinema. Adéu guitarra, fins demà —va fer broma el Marc, una mica sorprès de les manies de la seua xicota.

L'Amanda, en aquell instant, era la persona més feliç del món, flotava per damunt dels núvols. Pensava que res no podria destorbar aquella felicitat. Però la vida fa moltes voltes i ens dóna moltes sorpreses, no se sap mai què ens oferirà el destí.